

Η δεκτή από τον Χριστό πίστη (Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου)

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στην Καπερναούμ, όπως ακούσαμε στο ευαγγέλιο, «προσέφερον αυτώ παραλυτικόν επί κλίνης βεβλημένον· και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών είπε τω παραλυτικώ· θάρσει, τέκνον· αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου» (στίχ. 2). Ενώ οι ασθενείς ανέμεναν πρώτα τη θεραπεία του σώματος, γιατί θεωρούσαν τη σωματική υγεία πρώτο αγαθό, ο Χριστός, χωρίς να αδιαφορεί γι' αυτό, είχε ως πρώτη προτεραιότητα να χορηγήσει στον άνθρωπο το έλεός του, την άφεση των αμαρτιών, την ίαση της ψυχής, γιατί αυτή πρώ-τη ασθένησε και το σώμα ακολούθησε. Σκοπός του ήταν να επιστρέψει ο άνθρωπος στον Θεό, να εισέλθει στη θεία ζωή, να γνωρίσει τον Θεό διά της ενώσεως με Αυτόν, που είναι το ανώτερο αγαθό, γιατί τον σώζει από τον θάνατο και δίνει ουσία και πε-ριεχόμενο και σ' όλα τα άλλα. Αλλά, για να γίνει αυτό, έπρεπε ο άνθρωπος να απαλλαγεί από την τυραννικώτατη εξουσία των αμαρτωλών παθών και του εφευρέτη παντός κακού διαβόλου, για να μπορέσει να στραφεί προς τον Θεό και στη σχέση μαζί Του. Πιο μεγάλο θαύμα από τη θεραπεία των ασθενών και την ανάσταση των νεκρών είναι η πίστη στον Χριστό, δηλαδή η παράδοσή μας σ' Αυτόν, η παρουσία μας μέσα Του και Αυτός μέσα σ' εμάς. Γι' αυτό άλλωστε έγινε «σαρξ και εσκήνωσεν εν ημίν» (Ιω. 1, 14).

Όσοι Τον πίστευαν, θεωρούσαν «εαυτούς λαθητούς», πλανεμέ-νους, αρνούνταν τις

θέσεις τους και υιοθετούσαν ταπεινά τις θέσεις του Χριστού για το τι είναι πρώτο και τι δεύτερο στην ανθρώπινη ζωή και σώζονταν. Όσοι δεν τον πίστευαν ως Θεό, θεωρούσαν αλαζονικά τις θέσεις τους ως σοφές και τις δικές Του ως πλάνη και βλασφημία και έμεναν χωρίς σωτηρία.

Γι' αυτό, για να επενεργήσει τα θαύματά Του, ζητούσε ως αναγκαία προϋπόθεση την πίστη, δηλαδή τη σχέση μαζί Του.

Μιλώντας ο ευαγγελιστής Ματθαίος για την ενέργεια των τεσσάρων, που βάσταζαν τον παραλυτικό και τον οδηγούσαν στον Χριστό, άλλα και τη συναίνεση του παραλυτικού να δέχεται κάθε ταλαιπωρία, για να φθάσει κοντά Του, τη χαρακτηρίζει ως ενέργεια πίστεως, που είδε και δέχθηκε ο Ιησούς. «Ϊδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών», σημειώνει, εννοώντας τούς τέσσερεις και τον παραλυτικό.

Ποιά όμως είναι η πίστη, που προσέχει και δέχεται ο Χριστός; Ασφαλώς δεν είναι διανοητική, θρησκευτική μάθηση και γνώση, που στηρίζεται σε αποδείξεις και επιχειρήματα για την ύπαρξη του Θεού. Αυτή είναι πίστη της φιλοσοφίας, για ένα μακρινό Θεό, προς τον οποίο μένει ξένος ο άνθρωπος. Αλλ' ούτε και μια τυπική καθηκοντολογία, που εξαντλείται σε μια εξωτερική «εκτέλεση καθηκόντων», χωρίς συμμετοχή της καρδιάς, επειδή σ' αυτή δεν υπάρχει πόθος και αναζήτηση του Θεού, ούτε μετάνοια και αλλαγή τρόπου ζωής. Η πίστη, που δέχεται ο Χριστός, είναι η οδός προς επιστροφή στον Θεό, η εσωτερική σχέση του πιστού «προς τον πιστευόμενον» (άγ. Μάξ.)· ο ασίγαστος πόθος για συνάντηση μαζί Του στον μυστικό χώρο της καρδιάς, που έχει απαλλαγεί από τα αμαρτωλά πάθη και έχει καταστεί «τόπος» εργασίας των αγίων Του εντολών. «Όποιος αγωνίζεται μέσα στην ίδια την ύπαρξή του να τηρήσει και μια ακόμη από τις θείες εντολές, θα συναντήσει σ' αυτή τον Χριστό, γιατί σ' αυτές υπάρχει ο Ίδιος με τρόπο μυστηριακό» (άγ. Μάξ.).

Επομένως, εάν πορευόμεθα «εν ταις εντολαίς Αυτού», θα πει πως Τον πιστεύουμε και είναι η πίστη, που δέχεται ο Χριστός.

Αυτή η πίστη αναζητεί διαρκώς τον Θεό με τον καθαρό νου, τον «οφθαλμό» της καρδιάς, ο οποίος ποθεί και μνημονεύει το άγιο Όνομά Του «ημέρας και νυκτός». «Μένει εν Αυτώ» (Α' Ιω. 2, 6) και δεν θέλει να χωρισθεί απ' Αυτόν, γιατί αυτός ο χωρισμός είναι θάνατος. Η πίστη τελικά είναι μετοχή στη ζωή του Πιστευόμενου και ανεπιφύλακτη παράδοση σ' Αυτόν. Αυτός που πιστεύει αληθινά, «δεν μοιράζει τη διάνοιά του μεταξύ Θεού και φροντίδων βιοτικών· αλλά τας μεν παρατρέχει, όλον δε αυτόν ανατίθησι τω Θεώ» (Χρυσ.). Η πίστη είναι εμπειρία Θεού, από την οποία προέρχεται η «γνώση» του Θεού. Λαμβάνει αρχή μέσα στην ύπαρξή μας με το Βάπτισμα και το Χρίσμα, «διά δωρεάς του Αγίου Πνεύματος» και αυξάνεται

ανάλογα με τον προσωπικό αγώνα και την άσκηση της εργασίας των εντολών και τη Χάρη των αγίων Μυστηρίων, «άχρισ ου μορφωθή Χριστός εν ημίν» (Γαλ. 4, 19). Ο αγώνας τελικά ευοδούται, ανάλογα με τον βαθμό απαλλαγής μας από την υπερηφάνεια και τη φιλαυτία και την απόκτηση ταπεινού φρονήματος. Κατά το ρήμα των αγίων Πατέρων: «των ταπεινών η πίστις και των πιστών η ταπείνωσις». Είναι αυτήν που ζητεί και δέχεται ο Χριστός, ως προϋπόθεση του θαύματος.

(Παύλου Μουκταρούδη, Θεολόγου, Διήρχετο διά των σπορίμων, τ. Α΄, έκδ. Ι. Μητροπ. Λεμεσού 2008, σ. 193-195).